

Конгрес
Українських
Націоналістів

Любіть Україну!

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua 21 серпня 2007 року № 34 (198)

З ДНЕМ НЕЗАЛЕЖНОСТІ, ДЕРЖАВО!

ІСТОРІЯ І СУЧАСНІСТЬ

КОРЕНІ НАШОЇ МЕНТАЛЬНОСТІ

Несвяткові роздуми з нагоди свята

Чергова річниця Незалежності випадає на знаковий в українському суспільному бутті час: до позачергових парламентських виборів залишається якихось п'ять тижнів. З останніми літніми сонячними променями збігають і останні відносно спокійні в політичному розумінні дні: перший місяць осені обіцяє бути спекотним і напруженим. На карту поставлена українська перспектива принаймні на найближчих два-три роки. Переможець виборів матиме право добирати собі союзників і певною мірою формувати майбутній уряд. Що означає: контролювати дві з трьох гілок української влади.

Михайло СИДОРЖЕВСЬКИЙ, "Нація і держава"

Щоправда, українська практика свідчить, що далеко не завжди тому, хто отримує найбільше голосів виборців, вдається потім сформувати парламентську більшість і уряд. Однак певно, що дві політичні сили – "Наша Україна" і БЮТ – зробили висновки з останніх політичних перипетій, а тому змушені домовлятися принаймні про координацію дій.

Втім, про наші найближчі перспективи поговоримо трохи далі. Поки що спробуємо бодай з'ясувати: а що ж ми маємо нині? на якому відтинку суспільного розвитку знаходимося? чого досягли від часу проголошення Незалежності, а зокрема – після Майдану?..

Добре пам'ятаю суспільну ейфорію початку 90-х років: велелюдні зібрання, мітинги, заклики, сподівання і надії. І приреченість комуністичного режиму, який особливо і не опирався закономірному поступу Історії...

То були ігри патріотів. З обов'язковим гуртовим виконанням пісні "А ми тую червону калину підіймемо..." і з незвичними синьо-жовтими барвами на сцені...

Закінчення на 3-й стор.

УКРАЇНА

Євгенія ЛЕЩУК

Коли в парламенті найвищім
Іще московськая машина –
До тронів тягнуться всі ближче –
То це іще не Україна.

Коли в світі, за океани
Несе всіх манія невпинна
Скрізь мафії, немов вулкани, –
То це іще не Україна!

Є висота однак прадавня
Всіх почувань Людських
Вершина –
Шевченка книжка захалявна –
Це – Україна! Це – Україна.

Та знов клекоче, мов безодня,
Лишень згадай усе, Людино,
Повстанська Армія Народна –
Це – Україна! Це – Україна.

Але ж були у тебе, Ненько,
Герої наші – мов Святиня:
Богун, і Стус, і Симоненко –
Це – Україна! Це – Україна!

Та вірю в Правду, –
Сонце сходить...
Прийде жаданая година.
Як обіймемося, Народе –
Тоді лиш буде Україна!

м. Львів

ОДИН БОГ, ОДИН НАРОД, ОДНА УКРАЇНА!

ЧЕСТЬ І СЛАВА

УПА та українські шістдесятники як рушійні сили становлення незалежної Української держави

Завдяки революційній боротьбі ОУН у березні 1939 року було проголошено Карпатську незалежну Україну, а в червні 1941 року у Львові було проголошено Самостійну соборну державу під проводом голови ОУН Степана Бандери. Сталінський режим дуже боявся того, що революційний рух ОУН-УПА пошириться на територію всієї України, в якій ще жеврів національний дух та ідеї щодо незалежності України, що відродилися за часів Петлюри в 1918–1920 рр. Щоб знизити авторитет ОУН-УПА серед народу Західної України, упівців називали "найбільш кровожерними тиранами", "паліями війни", "скаженими", "навіженими", "слинявими", "аферистами", "буржуйчиками", "гітлерівськими попихачами", "мазепинськими маніяками", "найлютішими ворогами українського народу". Ці цинічні сталінські звинувачення воїнів УПА, немов епідемія, затруїли майже 70% населення України. Особливо позбавлене національної свідомості населення Лівобережної України.

Василь АРТИМОВИЧ

Але після розвалу СРСР настав час правди. Московський дослідник В. Ідзьо пише в газеті "Експрес" від 3–10 червня 2004 року: "Міністр внутрішніх справ УРСР т. Строкач 09.06.1949 року подав міністрові внутрішніх справ СРСР т. Круглову доповідну записку № 5832 С/М, в якій на основі великої кількості фактів стверджував, що всі (!) кричущі злочини у західних областях України з 1946 до 1949 рр. скоїли спецпідрозділи держбезпеки МВС-МДБ. Насильники та вбивці тероризували місцеве населення, наповнюючи всі криниці вбитими. Всі ці звірства вони робили в мундирах з тризубами УПА, щоб дискредитувати УПА серед українського народу. Навіть сам Хрущов був змушений розкритикувати варварські методи Ковальчука". Відкриття державних архівів КДБ відкрили правду про кровожерливі злочини, які скоїли спецпідрозділи держбезпеки МВС-КДБ, а не воїни УПА.

Боротьбу воїнів УПА дуже позитивно оцінили українські шістдесятники. Вони визнали, що саме боротьба УПА дала їм стимул боротися за українську мову та культуру проти насильного зросійщення, посилаючись на ленінську конституцію, яка утверджувала право самовизначення республік аж до виходу з СРСР. Шістдесятники визначили основну мету УПА як боротьбу проти сталінського геноциду, зокрема в формі штучного Голодомору, від якого загинули десятки мільйонів українського населення.

Мета московського імперіалізму – зросійщити Україну і прилучити до московської імперії шляхом знищення свідомих українців. Саме так діяли більшовики за сталінським принципом: "Нема людини – нема проблеми". Першою їхньою жертвою був отаман Петлюра, вбитий 25 травня 1926 року в Парижі; потім 23 травня 1938 року в Роттердамі вбили полковника Євгена Коновальця – голову Проводу ОУН, і останній великий націоналіст – Степан Бандера, голова Організації Українських Націоналістів, був убитий 15 жовтня 1959 року в Мюнхені.

Закінчення на 6-й стор.

ЧИТАЦЬКА ПОШТА

ОЧИСТИМОСЯ ВІД СКВЕРНИ МИНУЛОГО!

Михайло БАКАНЧУК

Давно назрів час, щоб прийняти закон про люстрацію органів влади від працівників спецслужб комуністичного режиму СРСР.

Це дозволить свідомо очиститися від злочинів минулого і запобігти їхньому продовженню в незалежній Україні.

Наші сусіди – чехи, поляки, угорці, литовці, латиші, естонці офіційно прийняли закони про люстрацію органів влади від працівників спецслужб комуністичного режиму. Саме тому їхні держави не лихоманить при вирішенні питань євроінтеграції та інших національних проблем. А у нас колишні інформатори КДБ, як і самі КДБісти, почуваються в Україні як привілейований клас. Ті, хто у відставці, мають підвищену пенсію за рахунок українських платників податків. Не виключено, що чимало вихідців з спецслужб КДБ й сьогодні плідно працюють на ГРУ сусідньої держави. Загалом вони тісно сплелися з українофобами усіх мастей, які, прикриваючись демократичними свободами, при підтримці ворожих Україні олігархічних кланів дестабілізують політичне й економічне становище в Україні.

На мою думку, людина, яка заплямувала себе співпрацею з каральними органами КДБ, не кажучи вже про агентів тих страхітливих спецслужб, не може бути державником. Над нею тяжіє ейфорія спогадів часів всесилля і вседозволеності, тож вона залишається слугою спотвореної, ворожої Україні системи, яка є залишком і відлунням минулого.

В Україні вже визріла моральна впевненість у необхідності очиститися від скверни минулого шляхом люстрації. За минуле не потрібно мстити! Потрібно лише усвідомити, що це була страшна епідемія жорстокості і свавілля, від наслідків якої необхідно лікуватися, оприлюднивши архіви минулого. Правда допоможе в оздоровленні свідомості.

Необхідний захист усіх сфер життєдіяльності українського народу від страхітливого осаду радянщини.

Виборці повинні знати, кого вони обирають до парламенту України та інших органів влади. Не можна довіряти долю країни людям із злочинним минулим.

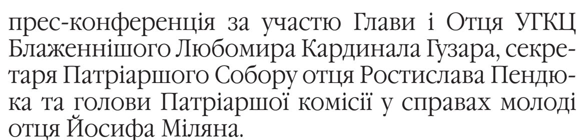
Тож очистимося від скверни минулого, що залишилась у сьогоденні!

ПОДІЯ

МОЛОДЬ І ЦЕРКВА: ПОГЛЯД У ЗАВТРА

Максим МЕДИНСЬКИЙ

13 серпня в Українському домі відбулося урочисте відкриття IV Патріаршого Собору Української Греко-Католицької Церкви, присвяченого темі "Молодь у церкві третього тисячоліття". За кілька годин до цього у прес-центрі УНІАН відбулася

прес-конференція за участю Глави і Отця УГКЦ Блаженнішого Любомира Кардинала Гузаря, секретаря Патріаршого Собору отця Ростислава Пендюка та голови Патріаршої комісії у справах молоді отця Йосифа Міляна.

2007 рік проголошений Українською Греко-Католицькою Церквою Роком молоді, тож саме питання відносин церкви і молодого покоління стало головним під час прес-конференції. Крім того, ця ж тема була провідною на Патріаршому Соборі, що проходив у Києві протягом наступних шести днів.

Патріарший Собор – найвищий дорадчий орган Глави Церкви та Синоду Єпископів. На нього делеговані єпископи, монахи та монахині, представники духовенства з кожної єпархії. Запрошені також представники Всеукраїнської Ради Церков, ректори навчальних закладів УГКЦ, а понад усе – молодь-миряни, представники релігійних молодіжних організацій з багатьох країн світу.

Головна мета цьогорічного Патріаршого Собору – більше дізнатися про життя молоді, її інтереси і ставлення до Церкви. За словами Блаженнішого Любомира Кардинала Гузара, Церква не хоче нав'язувати молодому поколінню свої думки, адже таким чином лише налаштує його проти себе. Але хоче допомогти юнакам і дівчатам обрати правильний шлях у непростому сучасному житті. Саме тому, починаючи з 2003 року, проводилися дослідження думки молоді в Україні, Австралії та США.

У рамках Патріаршого Собору 18-19 серпня у Міжнародному виставковому центрі відбувся християнський форум "Молодь. Церква. Україна", в якому взяли участь усі бажаючі.

Перше зібрання молоді, організоване УГКЦ, відбулося у Львові у 1939 році з благословення Митрополита Андрея Шептицького. Тоді зібралося близько 20 тисяч молодих людей. З відновленням діяльності УГКЦ такі з'їзди відбулися у 1991, 1993, 1996 та 2001 роках.

На цьогорічному форумі молоді була запропонована широка програма – фестиваль сучасної духовної пісні, концерт зірок української естради, зустрічі з митцями, письменниками, спортсменами, і, звісно ж, насичена духовна програма: молитви, богослужіння, паломництва до київських святинь.

ВІСТІ З РЕГІОНІВ

ХЕРСОНЩИНА

Сайт "Націоналіст Херсонщини" (www.kherson-kongres.e-hosting.com.ua) відзначив свій день народження. Рівно рік тому Провід Херсонської обласної організації Конгресу Українських Націоналістів доручив молодіжній референтурі ХОО КУН створити Інтернет-сторінку нашої організації, що й було успішно зроблено. Сьогодні ви можете побачити на нашому порталі новини Херсонщини, ХОО КУН, інших південних регіонів, скандальні факти, які можна обговорити на форумі, голосування та багато іншого.

ХМЕЛЬНИЦЬКИЙ

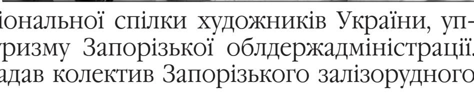
Хмельницька обласна організація Конгресу Українських Націоналістів звернулася до Хмельницького міського голови Сергія Мельника із пропозицією провести акцію впродовж святкування 16-ї річниці Незалежності України 24 серпня та Дня національного прапора 23 серпня цього року.

Хмельницькі кунівці пропонують міській владі забезпечити безкоштовний проїзд комунальним транспортом жителям та гостям обласного центру, які у ці дні будуть одягнені у національний одяг (вишиванки, жовто-сині футболки). Пропонується також провести переговори із приватними перевізниками щодо реалізації даної ініціативи. Наразі ініціатори подібного заходу чекають реакції міської влади.

"Ми вважаємо, що подібна акція стане надзвичайно важливим кроком для популяризації національної символіки серед хмельничан та гостей міста, – наголошує голова секретаріату Хмельницької обласної організації КУН Олександр Симчишин. – Сподіваємося, що наша ініціатива буде підтримана. Додам, що із подібними пропозиціями ми звернулися також до місцевої влади Староконстянтинова та Кам'янця-Подільського".

Прес-служба Хмельницької обласної організації Конгресу Українських Націоналістів

ЗАПОРІЖЖЯ

Традиційний міжнародний мистецький пленер пройшов нещодавно на Запоріжжі. Цього разу захід відбувся за ініціативи керівництва гімназії "Дивосвіт" (село Мала Білозірка Василівського району) та за сприяння Запорізької організації Національної спілки художників України, управління культури і туризму Запорізької облдержадміністрації. Фінансову підтримку надав колектив Запорізького залізорудного комбінату.

Пленер проходив на базі місцевої гімназії "Дивосвіт", яка функціонує вже більше 100 років. На сьогодні випускники цього закладу гуманітарного типу разом з атестатом про середню освіту отримують ще й професію художника. Як розповіла директор гімназії Яніна Овсієнко, учні (а це головним чином діти з усієї Запорізької області), окрім усього, відроджують гончарство, беруть участь у різних виставках художніх робіт.

Зовсім недавно група вихованців закладу відвідала гімназію подібного напряму в Польщі, а тому серед учасників нинішнього пленеру були, окрім представників Запоріжжя, сім митців з сусідньої країни.

У ході проведення заходу його учасники ознайомилися з визначними природними, історичними та культурними пам'ятками Запорізького краю, обмінялися творчим досвідом та втілили свої враження у художніх творах різних жанрів.

За підсумками пленеру відбулася виставка робіт його учасників.

Ірина ГРЕСИК, голова Запорізької організації Національної спілки художників України

На світлині: Ірина ГРЕСИК (ліворуч) і учасники пленеру з Польщі Домініка ЛЕВАНДОВИЧ, Кінга ЛАСКА і Ядвіга БАРДИШЕВСЬКА.

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 32-05-03
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04497) 4-92-93
Київ	Мохналь Михайло	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луганськ	Костянтин Філімоненко	(0642) 53-96-85
Луцьк	Мельник Євген	(0332) 78-07-65, 72-87-95
Львів	Пшевлоцький Микола	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 49-67-90
Мукачеве	Ференц Петро	(03131) 2-25-45
Одеса	Парфенюк Василь	(048) 75-83-113
Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 23-78-55
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Перетятько Олексій	(0542) 25-88-98
Тернопіль	Чибрас Володимир	(0352) 52-56-91
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Вітряний Олесь	(0382) 65-32-01
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

Ми мусили пройти через той етап нашого розвитку. І це був нормальний, романтичний, навіть прекрасний початок.

На президентських виборах 1992 року В'ячеслав Чорновіл набирає майже чверть голосів виборців. Народний Рух – на гребені популярності, з ним рахуються. Найвідоміші політики країни тодішніх часів – з національно-демократичного табору: той же Чорновіл, Лук'яненко, брати Горині, Степан Хмара...

У Житомирі, де я працював тоді редактором "Вільного слова", і де більшість у міській раді становили демократичні сили, на стадіоні виступають донецькі шахтарі. Заповнені вщерть трибуни стоячи вітають гостей з Донбасу, місцеві журналісти, а з ними і автор цих рядків, навипередки беруть інтерв'ю у відважних опонентів комуністичного режиму. Ще бурхливіше тут зустрічають Чорновола, Хмару...

Про електоральний поділ України на Західну і Східну ніхто ще й не заїкається: цього поняття ще не існує. Як у Львові, так і в Донецьку люди радо вітають конвульсії ненависного тоталітарного режиму і вірять у постання незалежної демократичної Української держави.

Неспокійні і радісно-щемливі місяці очікувань...

Пора ілюзій і надій...

Ми вірили, що ось-ось – і почнуться позитивні зміни. Адже інакше, здавалося, й бути не могло.

...Можливо, згодом виростуть чесні історики, які висопрофесійно і без упередження напишуть про той бурхливий і неспокійний час. І встановлять момент, від якого почалося наше гальмування, а потім і скочування назад, у сірий морок кучмівського безчасся. Може, це сталося з обранням на найвищий державний пост компартійного вихватня Кравчука – хитрого пристосуванця і вочевидь нікудишнього державного очільника?.. А може, ще раніше, коли з'явилися перші для новітніх часів тривожні рецидиви національного розбрату?.. Пам'ятаю, як уже тоді ми були вражені неладом у національно-демократичному стані: Чорновіл, Лук'яненко, Юхновський так і не змогли домовитися між собою, піднятися до висот вимог часу, а почали з'ясовувати стосунки, змагаючись між собою в тому, хто більший патріот, і кого народ любить більше. Це була перша тріщина, яка потім виросла до розмірів національної трагедії: розпорошеність націонал-демократів, вождизм і хворобливі амбіції їхніх лідерів і лідерчуків призвели до непоправних втрат для держави і нації. Натомість їхні опоненти згрупувалися довкола одного кандидата. Ситуація до болю знайома нам і нині – чи не так?..

Закінчення. Початок на 1-й стор.

ІСТОРІЯ І СУЧАСНІСТЬ

КОРЕНІ НАШОЇ МЕНТАЛЬНОСТІ

Втім, а чи могло статися інакше? Наскільки реальною була ймовірність того, що події розвиватимуться за іншим, оптимістичнішим сценарієм? Чи міг народ зі славною і древньою історією, але покалічений окупаціями, тоталітаризмом, війнами, голодоморами, репресіями, винищуванням національної еліти, чи міг народ з переламаним по обидва береги Дніпра хребтом піднятися на весь зріст і гордо підняти голову?.. Потрібен був час, потрібні були мудрі і сильні лікарі-лідери – для того щоб, спершу поставивши правильний діагноз суспільної хвороби, вже після того зайнятися її ефективним лікуванням.

Чи ж змогла нація у критичний момент своєї історії вилонити лідерів, рівних за чином і маєстатом Хмельницькому, Мазепі, Петлюрі, Коновальцю, Бандері, Шухевичу?

Відповідь на це запитання є очевидною, однак набагато складніше з'ясувати, чому на найвищі вершини політичних олімпів видряпалися заїкуваті нікчеми-пронкручі і меткі злодії-нувориші? Як сталося, що державні справи у нашій країні ми довірили вирішувати чужим захланним хапугам, яких добрий господар не пустив би і на поріг своєї хати? Пам'ятаєте, як там у Котляревського: "Вожатими були сліпці, каліки, Ораторами недоріки... Що строїть треба, те ламали, Що треба кинуть, те ховали, Що класть в кишеню, клали в рот..."

Чи вина за це лягає виключно на плечі політичних поводирів різних мастей і відтінків? А чим кращі ми, звиклі безпечно перекладати відповідальність на когось?..

Маємо надію, що відповісти на ці непрості запитання зможуть майбутні дослідники епохи новітніх часів – ті, котрі прийдуть на зміну толочкам від науки. На жаль, історії не перепишеш. Проте її потрібно знати – хоча б для того, щоб убезпечити себе від повторення її помилок.

Змарнований на початку дев'яностих шанс з'явився з появою на українських політичних орбітах Віктора Ющенка. Він здійснив, здавалося б, неймовірне: переміг противника на його ж "території", в умовах майже повної блокади, зв'язаний по руках і ногах, звідусіль оточений фронтами тодішнього збанкрутілого, здискредитованого, але ще доволі міцного режиму. Переміг тому, що отримав колосальний запас народної довіри, незважаючи на зливи бруду і брехні. Феномен Майдану був унікальним і неповторним...

Те, що сталося потім, залишиться болючою раною в драматичній біографії нашого народу. Українці знову, вкотре вже, вчинили не як мудрий і гордий народ, а – як недалекоглядні пасинки історії, як вічні учні, котрі, здається, ніколи не зможуть зробити належних висновків зі свого минулого, а тому приречені наступати на прокляті граблі, щоразу отримуючи держаком межи очі.

...А може, причина в тому, що, за Лесею Українкою, навіть у вузлові моменти нашої історії "в нас не було мети. Було завзяття, відвага, може, навіть героїзм, і з нас було доволі"?..

Хтозна. Якщо заходитися шукати причини нашої суспільної млявості і недалекоглядності, то їх слід шукати не лише в теперішніх часах. Копати треба глибоко, дуже глибоко – там корені нашої ментальності, там першооснова української ідентичності. І "якби ми вчились так як треба, то й мудрість би була своя", і ми б тоді знали, що головний чинник, який вивищує народ і допомагає будувати державу – це національний стрижень. І хоч які б красиві гасла лунали сьогодні з телеекранів і з трибун, хоч як би політики переконували нас у тому, що саме вони знають і можуть, і що вони найкращі – допоки не будемо знати нашої правдивої історії, допоки в суспільстві не стане домінуючою національна ідея, допоки ми не згуртуємося в одну державницьку націю, – ми приречені борсатися, ніби сліпі кошенята, навпомацки, не розуміючи, хто ми, звідки і куди йдемо, і чиїх батьків ми діти.

Михайло СИДОРЖЕВСЬКИЙ

ВИКЛИКИ СЬОГОДЕННЯ

ВІЗІЯ НА ПЕРСПЕКТИВУ

Вадим СОВА

Наближаються парламентські вибори. На прилавку розкладено товар: патріотизм, бандити в тюрмах, багаті поділяться з бідними. Чекають простакуватого "маленького" українця – може, поведеться, бо товар непоганий, не подумає, що знов впарять і розведуть, а потім крути, гешефткомпанія, цією Україною, як купленою дівкою.

Рішення про позицію Конгресу щодо участі у виборах є відомим, але якби націоналісти пішли на вибори самостійно, то наша програма мала б містити безапеляційні націозахисні та соціальні вимоги. А саме – тотальна українізація освіти, медіа, усього українського простору, люстрація комуністів та кучмістів, ліквідація пам'яток окупації, повернення в народну власність стратегічних галузей промисловості, котрі повинні збагачувати український народ, а не інтернаціональний кагал олігархів, скасування податків з доходів менше 2000 гривень, максимальне спрощення податкової, пенсійної, дозвільної і регулюючих систем, реальна боротьба з корупцією, програма оздоровлення нації та розвитку спорту, підвищення заробітку працівникам бюджетної сфери і тому подібні заходи.

Партійний список мав би складатися на пропорційній основі з досвідчених діячів та надактивних молодих людей. Бізнесмени хай дають гроші, але в списку їх не має бути, минули совкові часи "крєпких хазяйствєніков в іспалкомах і савєтах всєх уравнєй". Підприємців, успішних менеджерів потрібно залучати до виконавчої роботи, де вони дуже на місці, але в законодавчому органі, особливо в якості опозиціонерів, бізнесмени дуже вразливі до спокус, це яскраво проявилося саме у ВР 5-го скликання.

Передвиборна кампанія була б успішною, якби ясні й прості націозахисні та соціальні гасла були донесені українцям (а НАС, слава Богу, в цій країні більше 70 відсотків) агресивним і напористим способом. Не маю на увазі масові вуличні акції – їх надовго дискредитувало найняте вуличне м'ясо навесні й влітку цього року. Потрібно виробити оригінальні й недорогі методи пропаганди.

м. Біла Церква

МИ – НАЩАДКИ ГЕРОЇВ

"Памятай – ти нащадок героїв" – яскраво нагадав неділю дня Конгрес Українських Націоналістів Львівської обласної організації мешканцям Львова. Великі світлини на одній з головних площ міста зацікавили львів'ян та гостей. Поряд із такими стендами зупинялись усі: молодь, туристичні групи іноземців, ветерани та просто ті, хто випадково проходив площею...

Починаючи із 19 серпня 2007 року, біля пам'ятника Тарасові Шевченку Конгрес Українських Націоналістів запрезентував проект Марафон Пам'яті "Пам'ятай – ти нащадок героїв! Упізнай своїх!", присвячений 100-річчю Романа Шухевича і 65-літтю Української Повстанської Армії.

Демонстрація фотостендів з портретами відомих і невідомих повстанців, таких ще молодих, а можливо і зовсім юних триватиме до 24 серпня – Дня Незалежності України, на вівтар якої герої поклали свої голови.

Такі демонстрації згодом відбудуться в інших містах області та України. Актив ЛОО КУН впевнений, що Марафон Пам'яті відвідає східні регіони нашої держави, адже таким шляхом ми маємо можливість розбудити сплячі серця тих, хто не знав, чи просто не хотів знати про такий важкий відрізок української історії.

Захоплено роздивляючись світлини, так і хочеться вигукнути: "Українці, так давайте вже одумаємося!"

Прес-служба КУН

ГЕРОЙ ЧИ ГЕМОРОЙ?

Микола ГАЛИЧАНЕЦЬ

У нашому мікрорайоні повсюдно з'явилися написи "Цушко – герой".

Не міг зрозуміти, на честь кого чи чого написано. Сусіди також не могли пояснити. На щастя, старий вуйко Славко пояснив: "Трейдери-регіонали незаконно захопили будинок Генеральної прокуратури. А коли працівники Управління держохорони на законних підставах намагались вивести їх звідти, то пан Цушко зі спецназом захистили своїх колег по коаліції прокурора пана Премудрого Піскаря-Недрімаюче Око, який всупереч рішенню Президента України відмовлявся скласти повноваження.

Непотоплюваний спікер розпущеного парламенту нагородив товариша Цушка грамотою героя розпущеного парламенту. Під час штурму "героя" вхопила "кондрашка", відвезли в таку ненависну йому Європу на шунтування. Головний соціалістичний ідеолог пан Бокий з трибуни розпущеного парламенту оголосив на всю державу і світ товариша Цушка героєм.

Напевно, це змусило соціалістів виділити останні гроші (адже хто тепер вкладе в них хоч копійку) на увіковічнення подвигу не в листівках, які можна порвати, а в паскудстві на будинках, клунях, гаражах, парканах, тинах, асфальті: "Цушко – герой". Через тисячоліття археологи будуть розшифровувати, що це означало.

Згодом написи було виправлено на "Цушко – Геморой". Тепер не знаю: герой чи геморой?

Після розпаду Союзу в процесі становлення Української держави утворилися три головні олігархічні клани мільярдерів:
– донецько-харківсько-кримський, сформований на основі криміналітету. (Партія регіонів, Р. Ахметов, С. Тарута, В. Янукович та інші);
– дніпропетровський (блок БЮТ, І. Коломойський та інші);
– центральний, умовно київський, кучмівський (СДПУ(о), В. Пінчук, брати Суркіси, В. Медведчук та інші);
З ними також намагаються конкурувати дрібні групи мільйонщиків (понад 100 партій, серед яких найбільша – "Наша Україна").

Микола ГАЛИЧАНЕЦЬ

ВИКЛИКИ СЬОГОДЕННЯ

МЕТАМОРФОЗИ МІЖЧАССЯ

Штрихи до новітньої політичної історії України

У 90-х роках владу в незалежній Україні захопив центральний клан. На Кучму тиснули клани мільярдерів: дніпропетровський (був прем'єром корупціонер, втікач П. Лазаренко), донецький (був прем'єром В. Янукович), з якими він мусив частково ділитися владою. Майдан відтіснив центральний і донецький клани від влади. В жорстокій політичній боротьбі президентом став лідер демократичної "Нашої України" В. Ющенко. Як Президент він відійшов від керівництва партією. НУ почала занепадати і мусила йти в коаліцію з БЮТ, та погодитися на прем'єрство Ю.Тимошенко (лише свій прем'єр може забезпечити клану економічне благополуччя) – особі з сильною харизмою, амбіціями, українською мовою (український обиватель обожнює навіть заклятого ворога, коли той розмовляє його мовою). У неї було вміння балакухи-плетухи для трибун мітингів, та не було вміння керувати урядом. Через некомпетентність та жіночі інтрижки її замінили іншим прем'єром дніпропетровського клану Ю. Єхануровим. Союз НУ і дніпропетровських мільярдерів існував до парламентських виборів 2006 року. Тим часом за вказівкою своїх московських хазяїв в час президентських виборів О. Мороз та В. Литвин зуміли зробити з Конституції України "кашу". Гірку, несолону, недоварену.

2006 року у виборах до парламенту взяли участь майже 50 партій – клани мільярдерів, мільйонщиків і російські політтехнологи зробили з виборів цирк-балаган. Все ж уперше зусиллями Президента і ЦВК порушень закону було небагато.

У результаті 450 депутатів розподілились: донецький клан ПР – 186, дніпропетровський клан БЮТ – 125, дрібний пропрезидентський блок НСНУ – 79, москвофіли-українофоби СПУ – 31, КПУ – 21, позафракційних – 8. Центральний клан (кучмівський) програв вибори і пішов на поклін до донецьких, за що йому дали міністерський портфель для українофоба Н. Шуфрича.

На перших засіданнях нового парламенту почала складатися коаліція більшості з мільярдерської БЮТ та НСНУ і СПУ (125+79+31=235 депутатів, а треба 226). Депутати найбільшого донецького клану залишалися статистами. Вони різко виступали проти такої коаліції, блокували трибуну, не давали проводити засідання, навіть ночували в залі засідань. Ю. Тимошенко отримала згоду на прем'єрство, та при цьому вона хотіла бачити спікером мільярдера з НСНУ. Натомість вона рекомендувала, як їй здавалося, свого "ручного спікера", голову СПУ О. Мороза, який фанатично прагнув спікерства. Та старий і досвідчений комуніст-маніпулятор виявився хитрішим за політдилетантку Ю.Тимошенко. Побачивши, що пані Юля бажаного спікерства йому не забезпечить, Мороз за підказкою російських політтехнологів особисто звернувся до Партії регіонів з пропозицією за спікерство утворити коаліцію більшості з ними та КПУ. БЮТ і НСНУ назвали О. Мороза зрадником і юдою.

Свого часу, коли "соціаліст"-комуніст О. Мороз вештався на трибуні Майдану, делегати з регіонів не раз вимагали від Президента, БЮТ і НСНУ вигнати того "штірліца" Кремля, явного українофоба-мізантропа. Вимагали вигнати і А. Кінаха, який показав себе нездарою на багатьох високих державних посадах.

Донецький клан мільярдерів на чолі з В. Януковичем став самодержавним правителем України. СПУ і КПУ – лише їхня прислуга і дармоїди.

Депутати від БЮТ і НСНУ залишилися в парламенті меншістю, яка нічого не вирішує, "депутатами-пустишками". Позаклановим і вірним українцем залишився Президент В. Ющенко та частина НСНУ в певній мірі.

Українці не мріяли про "незалежну" державу з владою російських та єврейських шовіністів, донецьких мільярдерів, бо натерпілися від їхнього панування і геноциду при Союзі.

Захопивши парламент і уряд, коаліція почала керувати тоталітарними комуністичними методами часів Союзу. Парламент перетворили на чорної пам'яті комуністичні партзбори. Не дотримуються ні Конституції, ні законів, ні регламенту. Приймають закони, які хочуть. З трибуни парламенту публічно на весь світ висміюють, зневажають, ображають, обзивають Президента і опозицію "бандитами" (за традицією комуністичного клейма – "ворог народу").

Уряд діє, як колись бюро обкому компартії: повний волюнтаризм і комуноанархія. З уряду вигнали міністрів-українців, з міліції – генералів-українців, замінили російськими і єврейськими шовіністами. Партія регіонів явно проводить нео колонізаторську антиукраїнську політику, як при цараті і СРСР.

Коаліція ПР захопила не лише парламент і уряд, а й Конституційний Суд. Підкупом суддів, міліції, Генпрокуратури, ЦВК вони паралізовують підготовку до виборів. Захоплення Генпрокуратури для їхнього звільненого Генпрокурора премудрого Піскаря-Всевидяче Око здійснював сам міністр МВС, коаліціонер-соціаліст В. Цушко, який зі спецназом зламав двері... Зганьбив себе міністр. Коли отямився, кондрашка або фець ударив. Відвезли до Німеччини на шунтування. Не без відома вождика О. Мороза в усіх населених пунктах держави на парканах, тротуарах з'явилися написи фарбою "ЦУШКО-ГЕРОЙ!" Народ виправляє – "ГЕМОРОЙ".

У Президента-демократа залишилися армія, СБУ, Секретаріат, Рада нацбезпеки і оборони та внутрішні війська. Коаліція веде небувалу брудну травлю Президента, шантаж, обмеження його влади: ігнорують і висміюють укази Президента, звинувачують в порушенні Конституції, яку самі безсоромно порушують. Коли ж Президент дає їм рішучу відсіч, просять домовленостей, яких не дотримуються. Пан-українці змушені констатувати: москальнота з підлот підлота; як дихне, так брехне або обмане. Вірити їхнім словам і підписам не можна – то не європейська цивілізована нація, а євразійська.

Але повний державний переворот коаліції не вдався – і не вдасться ніколи!

У 2006 році вдруге підвела дніпропетровський клан Ю. Тимошенко, і з розпачу молила в Президента про дострокові вибори у парламент. В той же час, ненавидячи Президента за усунення від прем'єрства, БЮТ допоміг регіоналам перемогти вето Президента на їхній закон про уряд. Ю. Тимошенко весь час безуспішно намагається підкорити дніпропетровському кланові Київ, що значно посилило б його могутність.

Особливо люто, по-звірячому нападав і нападає на Президента, вже не контролюючи ні слів своїх, ні дій, блудний пасинок соцінтернаціоналу комуніст О. Мороз. Він фанатично зазомбований спікерським кріслом. Ставить палиці в колеса позачерговим виборам, впроваджує особисті закони і правила в парламенті. Чим не комундиктатор? Йому дозволяють взяти спікерське крісло додому, сидіти в нім до смерті, та він жадає сидіти в парламенті до 2011 року і за цей час усунути президентство та стати самодержцем-"царем" в державі. Не дає йому спокою приклад лукашенщини. Його авантюрно незаконні, майже кримінальні дії обурили навіть регіоналів. Щоб його усунути, погодилися на дострокові вибори. Його спікерство увійде в історію українського і світового парламентаризму як зразок небувалої мерзоти, авантюризму і безправ'я, нецивілізованого чіпляння за владу.

Регіоналам теж не дуже хочеться дострокових виборів: усвідомлюють, що самодержавної влади в Україні у них вже не буде. Після виборів доведеться ділити владу з дніпропетровським і центральним кланами, що зачіпає їхнє неоколонізаторське самолюбство.

Тим часом українці знову не створюють єдиний загальнонаціональний демократичний виборчий блок. "Отаманщина" живе і процвітає. "Отамани" з амбіцій чи підкупу ведуть дрібні партії і блочки до виборів самостійно. Через це малосвідомим національно В. Мусіяці, В. Литвину та десятку інших місце у новому парламенті і уряді не світить. А Президент-демократ завершить правління в 2008 році. Хто далі захищатиме українську державність? Якою буде доля політиків України?

Натомість наші олігархи, російські та єврейські шовіністи за таких обставин переконані, що ще повладарюють у державі. Можливо, вони спробують трохи демократизувати своє правління і поведінку, частково відкинувши комуністичний тоталітаризм.

Донецький, дніпропетровський і київський клани нуворишів-мільярдерів і мультимільйонерів зовсім не бажають приєднання України до Росії, чого пристрастно воліють клани нуворишів шовіністів-великодержавників РФ. Вони усвідомлюють, що багатші від них російські мільярдери пограбують їх, заставлять бути у них слугами. Тому наші клани лише обережно заграють з РФ, а за Українську незалежну державу таки будуть змушені боротися.

Оптимістичні українці вважають владу діаспори тимчасовою – рано чи пізно вони повилітають з крісел через свій непрофесіоналізм і недемократичність. Новий Майдан може знаменувати їхнє банкрутство. Не може бути, щоб 8 млн російської діаспори панували над 37 млн українців у їхній незалежній державі.

м. Тернопіль

Олег КРИШТОПА

КОНТРОВЕРСІЇ

СВІТОВА ЗМОВА

Коли це, врешті, стається, воно скидається на трагічну випадковість. "Цього могло б не трапитися!", – вигукують заплакані мільйони над восковими тілами тих, ким захоплювалися і кого ненавиділи. Авто- і авіакатастрофи, передозування героїном, маньяк з книжкою Селінджера в руці, цироз печінки, вишукане харчове отруєння... Це майже ніколи не робиться відверто, хіба у випадку зі снайперами, які вцілили у Кенеді, чи репресіями різнокольорових рейхів... Але якщо дослідити періодичність смертей великих, і усі нез'ясовані обставини, починає видаватися, що їх сплановано знищують. Відомий афоризм: "Нема людини, нема проблеми" насправді дуже влучно і вдало визначає, що ж власне є проблемою – людина. Зрозуміло, не кожна. Натовп при вході у метро, що пересувається, ніби спресований у черги, ескалатор, який, наче набої у патронник, подає цю біомасу на розстріл буднями. Галерники історії. Світова змова використовує їх як дешеву робочу силу, а вони й не здогадуються.

Глобальний план, скоріш за все, передбачає цілковиту деіндивідуалізацію. Заганяння людей у мегаполіси, конвеєрне виробництво, збільшення побутових потреб мас, і головне – зручна система кредитування. Кредити видаються усе на більшу кількість років – 50, 60, 100, 200. Життя наступних поколінь перетворюється на сплату боргу. Натовпи вилаштовуються у черги, заганяються на ескалатори. Якщо у них з'являється вільний час, його потрібно заповнити квазіреальністю – комікси, серіали, повідомлення про катаклізми і смерті, поп-музика. З'являються ідоли. Фани, які отримують оргазм від самого лиш зображення свого героя, роздирання на шматки кинутої зі сцени гітари, її агонія і надривний писк порваної шизанутим натовпом струни.

У цій системі нема місця для особистості. Світова змова, всезагальне зло, колективний дух – хоч як це називати, хоч що б це було – воно дуже швидко вираховує харизму і починає поволі її вбивати. Це дідько, який підсуває алкоголь і наркотики, любов і ненависть натовпу, який нашіптує на вухо: подивись на цей смішний світ, що тобі до нього, покинь його...

Що вони відчували, залишаючи цей кращий зі світів, позираючи згори на своє розпростерте закривавлене або збальзоване тіло і вбивць довкола – Ленон, Морісон, Кенеді, Буковський?.. Все вище і далі...

Анатолій ЗІНЧЕНКО

РЕПЛІКА З ПРИВОДУ

БОГОВІ ЧИ САТАНІ?

Чия б корова ревла, а чия б мовчала. Російські провокатори в рясах за роботою

Серед псячої тічки різношерстих "антифашистів" постійно мелькають мармизи ревнителів "русского православія". І їм, бач, Р. Шухевич не до вподоби. Може тому, що Русская православная Церковь свого часу крутила романси з Гітлером? Ось почитайте, як виціловували сідниці біснуватого фюрера ієрархи Русской Зарубежной Церкви.

Лист

Предстоятель Русской Зарубежной Церкви Митрополит Анастасий – Адольфу Гитлеру.

12 июня 1938 г.

Ваше Высокопревосходительство!

Высокочтимый Господин Рейхсканцлер!

Когда мы взираем на наш Берлинский соборный храм, ныне нами освящаемый и воздвигнутый благодаря готовности и щедрости Вашего Правительства после предоставления нашей Святой Церкви прав юридического лица, наша мысль обращается с искренней и сердечной благодарностью, прежде всего, к Вам, как к действительному его создателю.

Мы видим особое действие Божьего Промысла в том, что именно теперь, когда на нашей Родине храмы и народные святыни попираются и разрушаются, в деле Вашего строительства имеет место и создание сего храма. Наряду со многими другими предзнаменованиями этот храм укрепляет нашу надежду на то, что и для нашей многострадальной Родины еще не наступил конец истории, что Повелевающий историей пошлет и нам вождя, и этот вождь, воскресив нашу Родину, возвратит ей вновь национальное величие, подобно тому, как Он послал Вас германскому народу. Кроме молитв, возносимых постоянно за главу государства, у нас в конце каждой Божественной Литургии произносится еще и следующая молитва: "Господи, освяти любящих благолепие дому Твоего, Ты тех воспрославы Божественною Твоею силою...". Сегодня мы особенно глубоко чувствуем, что и Вы включены в эту молитву. Моления о Вас будут возноситься не только в сем новопостроенном храме и в пределах Германии, но и во всех православных церквах. Ибо не один только германский народ поминает Вас с горячей любовью и преданностью перед Престолом Всевышнего: лучшие люди всех народов, желающие мира и справедливости, видят в Вас вождя в мировой борьбе за мир и правду.

Мы знаем из достоверных источников, что верующий русский народ, стонущий под игом рабства и ожидающий своего освободителя, постоянно возносит к Богу молитвы о том, чтобы Он сохранил Вас, руководил Вами и даровал Вам свою всесильную помощь. Ваш подвиг за германский народ и величие германской Империи сделал Вас примером, достойным подражания, и образцом того, как надо любить свой народ и свою родину, как надо стоять за свои национальные сокровища и вечные ценности. Ибо и эти последние находят в нашей Церкви свое освящение и увековечение.

* * *

Вы воздвигли дом Небесному Владыке. Да пошлет же Он Свое благословение и на дело Вашего государственного строительства, на создание Вашей народной империи. Бог да укрепит Вас и германский народ в борьбе с враждебными силами, желающими гибели и нашего народа. Да подаст Он Вам, Вашей стране, Вашему Правительству и воинству здравие, благоденствие и во всем благое поспешение на многая лета.

Архиерейский Синод Русской Православной Церкви Заграницей, Митрополит Анастасий.

"Церковная жизнь". 1938. №5-6.

А ось листівка, видрукувана в червні 1941 року.

БЛИЗОК ЧАС

В крови и грязи пришедшее, уйдет в крови и грязи.

Человеконенавистническая доктрина Маркса, вошедшая в мир войной – войной исходит.

"Я тебя породил, я тебя и убью!" кричит сейчас война большевизму.

До каких дней желанных, и подсоветской, и Зарубежной России довелось дожить. Не сегодня-завтра откроются пути свободных слов о Боге. Пред своей кончиной в Москве, в начале большевизма, Афонский старец, праведный о. Аристоклий сказал такие, буквально записанные (людьми, автору сих строк близкими) слова: "Спасение России придет, когда немцы возьмутся за оружие". И еще пророчествовал: "Надо будет русскому народу пройти через многие еще унижения, но в конце он будет светильником веры для всего Мира".

Кровь, начавшая проливаться на русских полях 22 июня 1941 г., есть кровь, льющаяся вместо крови многих тысяч русских людей, которые будут скоро выпущены из всех тюрем, застенков и концлагерей Советской России. Одно это уже исполняет сердце радостью. Лучшие русские люди будут скоро отданы России. Лучшие пастыри будут отданы Церкви, лучшие ученые – русской науке, лучшие писатели – народу, отцы – детям своим, и дети – родителям, к женам вернутся с далекого севера любимые мужья; сколько друзей разосланных вновь соединятся... Невозможно себе представить русских людей от новой гражданской войны призывая иноземную силу исполнить свое предначертание. Кровавая операция свержения третьего интернационала поручается искусному, опытному в науке своей германскому хирургу. Лечь под этот хирургический нож тому, кто болен, не зазорно. У каждого народа есть свои качества и дары. Операция началась, неизбежны страдания ею вызываемые, интернационала рукою созданные и связанных на всех своих местах русских людей. Невозможно было долее ждать, что за эту задачу возьмутся те, так называемые "христианские" правительства, которые в недавней испанской борьбе были и материально, и идеологически не на стороне защитников христианской веры и культуры. Обезсиленные и закрепощенные по лагерям, заводам и колхозам русские люди были безсильны подняться против международной атеистической силы, засевшей в Кремле. Понадобилась железно-точная рука германской армии. Ей ныне поручено сбить красные звезды со стен русского Кремля. И она их собьет, если русские люди не собьют их сами. Эта армия, прошедшая своими победами по всей Европе, сейчас сильна не только мощью своего вооружения и принципов, но и тем послушанием высшему зову, Провидением на нее наложенному сверх всяких политических и экономических расчетов. Сверх всего человеческого действует меч Господень.

Новая страница русской истории открылась 22 июня, в день празднования русской церковью памяти "Всех святых, в земле русской просиявших". Не ясное ли это даже для самых слепых знамение того, что событиями руководит Высшая Воля. В этот чисто русский (и только русский) праздник, соединенный с днем воскресения, началось исчезновение демонских криков "Интернационала" с земли русской... Мученики веры Христовой, и мученики любви к ближнему, и мученики правды человеческой выйдут из своих застенков. Откроются оскверненные храмы и освятятся молитвой. Священники, родители и педагоги будут вновь открыто учить детей истине Евангелия. Иван Великий заговорит своим голосом над Москвой и ему ответят безчисленные русские колокола.

Это будет "Пасха среди лета", о которой 100 лет тому назад, в прозрении радостного духа пророчествовал великий святой Русской земли преподобный Серафим. Лето пришло. Близка русская Пасха...

Архимандрит Иоанн (кн. Шаховской)

"Новое слово". №27 от 29.06.1941 г. Берлин.

Щоправда, про вищесказане юди з нинішньої кадебешної Руської православної Церкви розмовляти не люблять. Зате підсовують простакам мирянам послання московського митрополита Сергія, продиктоване у червні 1941 року на Луб'янці чекістами. Але ж він був брехун і лицемір! Про це писав Святитель Іоанн, Шанхайський і Сан-Франціський Чудотворець в своїй брошурі про Зарубіжну Церкву. Там піддано критиці угодницьку щодо кремлівського керівництва Декларацію московського владики, в якій він у 1927 році заявив на весь світ про відсутність переслідувань віруючих комуністичним режимом (!) та оголосив про свою лояльність советській владі. Святитель Іоанн підсумував: "Декларація митрополита Сергія не принесла користі Церкві. Гоніння не тільки не припинилися, а ще й посилилися... Усією Росією прокотилася хвиля закриття храмів, а до часу Вітчизняної війни "Руська Церква всередині Росії перебувала в стані крайнього спустошення... і в той же час митрополит Сергій, зв'язаний обіцянкою, даною совєтській владі, продовжував стверджувати, що гонінь на Церкву в Росії немає". Владика Іоанн дав оцінку декларації, оцінку просту, оцінку морального характеру: "Митрополита Сергія зламали, і його дії, оскільки були продиктовані ворогами Церкви, були шкідливі".

Для цілих поколінь "закордонників" відоме поняття "сергіанство", яке означає сервілізм, заполітизованість і плазування перед можновладцями: "Ми бачимо не те що сергіанство, а неосергіанство. Це велика заполітизованість церкви. Ціла низка ієрархів і духовенства є народними депутатами, які представляють політичні партії і блоки. І нас це бентежить. Це дуже брутальне порушення канонічних правил", – заявив був у наш час настоятель Свято-Олексіївської парафії Закордонної церкви в Одесі протоієрей Валерій Алексеєв.

Нещодавно під наглядом Путіна відбулася театральна комедія підписання "Акта о каноническом общении" кадебешної і власовської гілок русского православ'я. Годованці Сталіна поєдналися з тими, кого раніше по-іншому як "власовці в сутанах" не називали. Солодка парочка, нічого не скажеш! Тим не менше, розкол між московською Руською православною Церквою і Русскою Православною Церквою Закордоном продовжується. І кінця тому не видно. Що одні запеклі розкольники, що другі. Але то їхні проблеми. Хай собі їх вирішують самі та не пхають своїх горбатих носів і засалених борід до українських справ. Ми собі самі раду дамо і своїх героїв визначимо та належним чином вшануємо.

ЧИТАЦЬКА ПОШТА

УКРАЇНА МОЄЇ МРІЇ

Наш читач звертається до майбутнього уряду й парламенту з наказом-зверненням, текст якого наводимо нижче.

1. Повернути всі союзні заощадження громадянам. Багато з них вже померло, – то хоча б живим.
2. Виплатити пенсії залежно від стажу праці, а не за липовими заробітками.
3. Навчання у школах та вищих навчальних закладах перевести на державну українську мову.
4. Безкоштовне медичне обслуговування зробити якісним. Медики повинні нести відповідальність за хворих і не брати хабарів.
5. Всі національні, українські партії і блоки повинні єднатися, бо державою повинна керувати українська нація, а не іноземці й манкурти.
6. Удосконалити Конституцію, щоб вона краще захищала національні інтереси простого народу України.
7. Знімати всіх керівників, депутатів з посад, якщо вони не володіють українською державною мовою.
8. Заборонити та розпустити всі партії, блоки, котрі діють всупереч національним інтересам України.
9. Скоротити депутатський корпус ВР та міських рад і зняти з депутатів недоторканність. Значно скоротити кількість чиновників державного апарату.
10. Відновити графу "національність" у паспортах.
11. Припинити корупцію, зокрема, крадіжки державних цінностей та вивіз їх за межі України – для цього укріпити державні кордони.
12. Збудувати нову національну українську армію.
13. Вивести іноземні війська, бази РЧМФ з території України.
14. Зменшити ціни на житло і забезпечити юридичний порядок та прозорість, щоб можна було житло продати, поміняти, купити, не боячись аферистів.
15. Забезпечити доступні ціни на транспорт.
16. Примусити всіх чиновників, керівників, депутатів, суддів та ін. платити податки.
17. Розігнати московський патріархат і віддати усе церковне майно національній українській церкві.
18. Розвинути будівництво житла, міст, сіл, фабрик, заводів та інших господарських об'єктів.
19. Забезпечити робочі місця, дати всім роботу.
20. Повернути всі великі заводи, фабрики, стратегічні об'єкти державі.
21. Підняти сільське господарство.
22. Увічнити пам'ять патріотів, котрі захищали національні інтереси України.
23. Увічнити пам'ять жертв голодоморів, репресій та героїв української нації, зняти пам'ятники катам України.
24. Побудувати музеї – панорами окупації України російською імперією від Петра Першого до розвалу Союзу.

М. САВУЛЯ,
м. Кривий Ріг

ОДИН БОГ, ОДИН НАРОД, ОДНА УКРАЇНА!

ЧЕСТЬ І СЛАВА

Але вбивши тіло, не можна вбити дух. Слава УПА поширилася в усьому світі. Генерал де Голь сказав, що якби Франція мала таких мужніх лицарів, як УПА, то на територію Франції ніколи б не ступила німецька нога. Делегати першого Світового Конгресу Вільних українців, який відбувся у Вашингтоні в 1967 році на честь 25-річчя створення УПА, відзначили пам'ять воїнів УПА як неперевершених борців за волю України. Як підсумок цього світового форуму було ухвалено резолюцію, за яку проголосували делегати-українці з усього світу, крім радянської України.

У шостому пункті резолюції вказано, що: "У 25-річчя створення Української Повстанської Армії Світовий конгрес вільних українців стверджує, що боротьба цієї найновішої збройної формації є власністю всього українського народу".

Як і у воєнні роки, Західна Україна залишилася тереном найсильніших впливів українського націоналізму. Однак поступове знесення кордонів між західними і східними українськими землями та міграція населення спричинилися до певної "дифузії" націоналістичних ідей в УРСР та поступового зменшення різниці між галицькою і наддніпрянською ментальністю й характером національних почувань, які перетворилися на своєрідний "радянський український патріотизм". У той же час масові ув'язнення й адміністративне виселення членів ОУН-УПА та найсвідоміших елементів населення поширили ідейні впливи українського націоналізму на концтабори та терени заслання поза межами республіки. Боротьба ОУН та УПА як проти німців, так і проти більшовиків, мужність багатьох їхніх членів перед обличчям смерті та тортурами, їхній ідеалізм, солідарність та дисциплінованість у тюрмах і концтаборах СРСР – не лише залишили моральний капітал для майбутнього українського визвольного руху, а навіть збудили до нього мимовільну повагу і серед деяких росіян. Цей національно-визвольний рух Західної України мав великий вплив на інтелігенцію всієї України – особливо на письменників, які почали велику боротьбу проти насильного зросійщення, національного гноблення і колоніальних визисків українського народу, боротьбу за українську мову та культуру. Критичний розум молодого покоління українських інтелігентів бачив Україну в колоніальному стані, визискувану, гноблену, і запалювався вогнем протесту проти свідомої імперіалістичної політики, зросійщення й перемішування населення. На закритому судовому процесі восени 1966 р. підсудний художник Заливаха заявив: "Даремно протягом століть намагалися гнобителі знищити українську культуру, мову, але народ вистояв проти ворожої навали і його не залякати ніякими репресіями, ні спаленням бібліотек, ні знищенням культури. Так, є в Україні люди, що борються за право рідної мови, жертвуючи становищем, сім'єю, свободою". До плеяди цих патріотів належали в'язні совєтських концтаборів: філолог Караванський, згаданий вище Заливаха, інструктор обкому комуністичної партії Осадчий, який вів себе на процесі гідно, мужньо як стійкий філософ, поет Масютко, І. Дзюба та ін. Заслуговує великої уваги письменник, драматург Микола Куліш. Він починав свій шлях як переконаний ортодоксальний комуніст. Його п'єса "97" – певний доказ цього. А пізніше він зрозумів, що таке сталінська національна політика, і поряд з речами вимушеними і вимученими ("Комуна в степах") з'являлися його щирі та відважні п'єси. А ось витяг з промови підсудного Михайла Гориня на закритому засіданні суду. Посилаючись на твердження совєтських публіцистів, що російську мову в усьому Союзі визнали собі за рідну 102 мільйони осіб, він гнівно й з презирством говорить: "Чи слід цим фактом пишатися? Чи не слід дослідити причини, які породили тип громадянина, а вірніше, людину без роду й племені, для якої "всьо рівно какой язик". Сьогодні українська мова, а завтра – російська, а згодом з такою ж легкістю можна переключитися на англійську чи німецьку. Мені огидний тип такого безбатченка".

Незважаючи на жорстокі репресії, українська ідея знову відроджується. Поети-шістдесятники є одним з найзначніших явищ української дійсності XX століття. Вони вірять в національне майбутнє і в'яжуть його з минулим. Один з найзалежніших із них був Василь Симоненко, який помер національним революціонером.

Шістдесятники – це трагічні люди, які, стоячи на совєтській платформі, тим не менше схоплюють своїм мистецьким зором дух смерті, що завис над системою імперіалістичного комунізму. Молоді поети-шістдесятники добре розуміли, що пропаганда більшовицької партії – це ошуканство, брехня. Яка може бути "народна демократія", коли жодний з можновладців не був обраний на вільних виборах, а поставлений Москвою. Наведемо закінчення раннього вірша М. Рильського (опублікованого у "Смолоскипах", серпень ч. 3-4, 1964).

Нащо любов'ю нарекли,
Що здавна ненавистю звалось?
Там, де "любовно" ви пройшли,
Калюжі крові лиш остались.

Заслуговують великої пошани й поваги письменники-шістдесятники й за те, що вони дали об'єктивну оцінку діяльності ОУН-УПА, порушили проблему народності Української Повстанської Армії, її виникнення як народної реакції на сталінську політику геноциду. Їх чекали роки совєтського карцерного режиму – в цьому вкотре розкривається справжній образ так званого совєтського "гуманізму".

Стратегічна боротьба шістдесятників за незалежність України була аналогічна боротьбі УПА, різниця була лише в тактиці. Тоді як УПА вела революційну боротьбу, шістдесятники вели боротьбу, яку для порівняння можна назвати "еволюційною", за атрибут нації – українську мову. Сосюра писав: "О, мово рідна! Їй гаряче віддав я серце недарма. Без мови рідної, юначе, й народу нашого нема".

У писаннях "шістдесятників" не відчувається ненависті до росіян, погорди до російської мови та зневаги до російської культури. Їхні атаки спрямовані радше проти імперіалістів, шовіністів та "обрусителів", проти вивищування російської мови й культури над українською, проти виселення українців і масового штучного насаджування росіян в Україні.

Більшовицький режим намагався плавно підмінити поняття "радянський патріотизм" на російський великодержавний шовінізм. Основним принципом СРСР було надання пріоритету "великому" російському народові, російській культурі й особливо російській мові, яка мала бути домінуючою в усьому СРСР, особливо в Україні, в якій почалося насильне зросійщення: в академіях, вищих наукових закладах, у середніх школах та ЗМІ. Ніякого закону про заборону української мови не було, була лише делікатна фраза про "надання рівноправності російській мові як державній". Насправді ж Москва через українських академіків-маріонеток, як-от: Маланчук, Білодід, провадила зросійщення України. Щоби відвернути увагу суспільності від цього ганебного драконівського зросійщення, комуністичні партократи намагалися всіляко підносити авторитет радянської України. Також популяризується економічний потенціал України: всюди наголошується, що Україна займає перше місце в світі з виробництва на душу населення залізної руди, сталі, вугілля.

А скільки грошових прибутків припадає на душу населення? Про це не згадувалося нічого. У Маніфесті до українського народу в Україні, яким зверталися до радянських українців делегати першого Світового конгресу українців, подавалися дані, що державний бюджет СРСР на 1966 р. становив 105 мільярдів рублів. Отже, багата Україна, яка мала 1/5 населення Союзу, повинна була б мати бюджет 21 мільярд рублів. Насправді ж Україні виділили всього 9,8 мільярда (46% від загального бюджету країни). А скільки мільярдів забрала Москва за 70 років? На 1968 р. було заплановано стягнути з українського народу податків на суму 7 мільярдів карбованців – із тої суми Москва повинна була забрати 5 мільярдів карбованців. Коментарі зайві. Україна для росіян була не союзною рівноправною державою, а малоросійською колонією, за якою дотепер так ревно плачуть москвичі – бо нема дармового українського хліба, сала, м'яса, ковбаси і цукру. Щодо зросійщення, то воно не припинялося ніколи, починаючи від Петра I і дотепер.

Боротьба УПА, яку підхопили шістдесятники, закінчилася урочистим актом 24.08. 1991 року, в якому було проголошено самостійну, соборну, незалежну Українську Державу! Але справжньої Української Держави з усіма державними атрибутами ми ще не маємо. За нинішньої держави ми мусимо продовжувати боротьбу за державні атрибути – українську мови й культуру. Боротьба шістдесятників і на сьогодні є дуже актуальна. Ось що пише з цього приводу політолог, шістдесятник, академік І. Дзюба в газеті " За вільну Україну" від 5 червня 2004 року": "Якщо не дійде до монолітного об'єднання українських політичних партій, то Україні загрожує повільна втрата національної самобутності. Творча еліта має протистояти цим грізним процесам розкультурнення, які, маючи глобальний характер, в Україні нашаровуються на потужні процеси деукраїнізації – на ґрунті спадщини царизму і сталінізму за умов фактичної окупованості України російськими мас-медіа і попсою та московським попівством, яке застосовує тактику єзуїтів. Якщо ці процеси не зупинити, то не виключено, що в майбутньому матимемо Україну без українців. Тобто будуть люди, які називатимуть себе українцями і матимуть українські прізвища, але не буде української мови й культури як актуальної реальності, як обличчя суспільства. І в Європу ввійдемо не як духовні українці, а як велетенська новітня Кубань – із залишками українського акценту та етнографічними ансамблями. А ще, може, з кількома елітарними поетами і прозаїками, яких нікому буде читати (як і тепер не дуже вже є)".

Наприкінці низько схиляю свою старечу голову перед гордими, мужніми лицарями УПА, як рівно ж перед незламними борцями за українську мову і культуру – шістдесятниками. Як символ цієї боротьби для нас залишився девіз ОУН: "Один Бог, один народ, одна Україна від Сяну до Дону!" Честь і вічна незабутня слава вам, неперевершені герої! Слава Україні! Героям слава!

Василь АРТИМОВИЧ,
м. Турка

Закінчення. Початок на 1-й стор.

ЧИТАЦЬКА ПОШТА

"... НЕ ВМРЕ, НЕ ЗАГИНЕ!"

Патріотизм – модне слово в сьогоднішньому лексиконі. На жаль, не всі ще люди належним чином вболівають за стан справ в країні. Постійно точиться боротьба з приводу мовного питання. Не виконується закон про мову. Депутатам не соромно виступати з трибуни, не знаючи мови народу, серед якого вони живуть. Ці люди виявляють свою особисту невихованість, впертість. Їм давно пора піднятися на вищий щабель культури і схилити голову перед народом, який вибрав їх у депутати.

Ми, звісно, поважаємо будь-яку мову, але не можемо допустити, щоб у нашій державі говорили чужою нам російською мовою. Хіба незрозуміло: у Франції панує французька мова, в Німеччині – німецька, в Україні ж має панувати українська.

Я – націоналістка. Люблю понад усе свою милу, мальовничу Україну, з її соняшниковими ланами, з чорнобривцями біля її чепурних хаток, з калиною у лузі, з вербами над ставками. Чия тільки нога не топтала нашу землю! Люди наші витримали скільки всіляких мук! Особливо від тих катів, які винищували нас голодомором, виганяли босими, голодними з рідних домівок серед ночі, виселяли в холодні, чужі краї. То був геноцид проти мого рідного народу!

Сьогодні ми кажемо "Ні!" усім тим, хто носить камінь за пазухою і ходить українською землею. Так у нас добра не буде. Будьте з нами. Разом дбаймо про розбудову держави, і тоді у нас буде мир, злагода.

Я горда з того, що маю чудову подругу – Файбусевич – єврейку. Ніколи не забуду дорогу мою подругу росіянку Балкунову.

Але для мене звучать як клятва крилаті Тарасові слова: наша мова, наша пісня не вмре, не загине! Я це стверджую на весь голос і на всю Україну!

Слава Україні!
Героям слава!

Марія КИСИЛЬОВА,
м. Чернівці

За півтисячі літ до нашої ери примандрував з глибин Азії маленький угро-фінський народець. Величезний праліс на багнистому грунті зупинив і відгородив той народець від усього світу так, що він відстав від культурного розвитку людства на багато століть.

Московити не є основним, корінним народом, який протягом сотень поколінь очищувався та зцілювався в окремий самобутній нарід, розвивався культурно, розумово і душевно. Московити – це покручі різних тюрко-угрофінських племен.

ПОПІЛ ІМПЕРІЇ

МОСКОВСЬКА ЧУМА

Чого навчив українців "брат" з глибин Азії?

"Ледарство, неробство стало однією з найприкметніших ознак московської народової вдачі. Московит вважає працю за прокляття, за гіршу кару, ніж кара на смерть".
П. Штепа, "Московство", 1968 р.

В. і В. ТАРАШКЕВИЧІ

Московити вибудували досить обширну показову і розвагову культуру. Проте це є лише пластичним полуддям, що прикриває їхню нікчемність і служить головне для розваги.

На жаль, із усієї тієї "культури" нічого не надається до найменшого духовного поступу і розвитку. Це є швидше "культура для культури", мистецтво для мистецтва. Іншими словами, ця культура існує для самохвальби. Однією з основ народознавства є те, що всяка духовно вбога людина чи нарід завжди буде настирно вихваляти себе. Тому московити є дуже щедрими на самохвальбу. Ми не знаємо ніякого іншого народу, який би вихваляв себе так, як це роблять москалі. Духовна порожнина витворює в людині чи народі велике підсвідоме почуття меншовартості. Вони підсвідомо закривають те почуття переконанням, що вони мудріші від усіх інших. Це почуття змушує їх поводитися гордо, нахабно, зарозуміло і жорстоко, ставитися до всіх зверхньо.

"Московські тюрко-угро-фінські азійські народи проковтнули незначну кількість слов'ян і стали тими, ким вони нині є. Одночасно москвини принизили поневолені народи до власного рівня розвитку.

Московитам потрібно ще багато століть, щоб вони могли цивілізуватися і стати повноцінною культурною одиницею вселюдської спільності". ("Великий Енциклопедичний Словник Англійської мови". Функ і Вагналль).

З усіх осадних народів Московської імперії ніхто так не потерпів, як українці. Україна мала найбільшу пропорцію духовно розвинутих людей та інтелігентних, культурних діячів, незважаючи на царський та більшовицький гніт. Ту свідому провідну верству треба було дощенту знищити, щоб легше було принижувати решту народу до того ж низького духовного ступеня, що і московини, і намагатися, щоб наш нарід "добровільно" злився "з російським братнім народом".

Потерпала Україна не тільки від того, що вона втратила десятки мільйонів невинних людей, а й від того, що москалі вкрали в неї її історію. Невблаганно і монотонно грабують і нищать її культуру, світську та церковну, впроваджують так званий Московський патріархат, силують розмовляти московською мовою.

Дехто може сперечатися про те, що між московитами є багато культурних людей. Може й є, але ми їх не бачимо і не чуємо. Якщо були б такі, то вже б давно засудили перед світом нелюдські злочини свого народу. Вони визнали б, що їхній народ є народом покручів, і тому вони перебувають на дуже низькому ступені духовного розвитку, і закликали б допомагати йому цивілізуватися.

Яке ж суспільство на сьогодні має Москва? Розглянемо повний суспільний хід людства: людина, сім'я, рід (община), плем'я, народність, нація, інформаційно незалежна людина.

Московити стрибнули з общини відразу в народність, а з неї в комуну, тобто назад. Іронія долі.

Відкриваючи будь-яку радянську енциклопедію, читаємо: "народність відповідає феодальному устрою". Вона не управляє своєю політикою, економікою і культурою, є залежною. Отже, Москва на сьогодні є феодальною державою в суспільному відношенні.

КПРС-КПУ – це:
1976 ГУЛАГів (від 10 до 50 тис. людей):
272 тюрми (від 1 тис. людей)
83 "психушки" (від 600 людей).
У фашистській Німеччині було 27 концтаборів, про які знає увесь світ.
В ГУЛАГах катувалися та в нелюдських умовах експлуатувалися 90 % українців.
Станом на 1950 р. в Сибіру перебувало 30 млн українців.
Ленін і Сталін – найжахливіші злочинці усіх часів людської цивілізації.
КПУ – ДО СУДУ!

Натомість Україна піднялася на щабель нації. Нація є останньою, обов'язковою й необхідною суспільною формою осібного етносу. Через цю сходинку мають пройти всі етноси Землі, в тому числі чеченці, башкири й московити. Вони мають полюбити свою матір, свою землю, усвідомити свою тожсамість, стати суспільством одноликим, як це було 300 літ тому на Заході, філософи якого дійшли висновку: "воля дається людині, щоб не брехати". Борючись з брехнею за правду, вони стали вільними націями. Каноном для них є "ступінь суспільної правди, що відповідає життєвому рівню цього суспільства". Іншого орієнтиру розвитку в цивілізованому світі не існує.

Для московської народності такі чесноти на сьогодні невідомі.

Інформаційно-незалежна людина – це формація людей, складена з дозрілих націй, які через права людини досягли вершини суспільного розвитку людини.

Філософська теза про те, що подільність і єдність є однією і тією ж категорією – справдилася без насильного "пролетарі всіх країн єднайтесь".

Результатом суспільного розвитку є такі наслідки: там, де "ступив" американський чобіт: Японія, Тайвань, Південна Корея, там повний, досконалий суспільний добробут. Де ступила нога москаля, там "піщета, голод і холод" – Північна Корея, В'єтнам, народності московської імперії.

Закидають, що американці вибили своїх аборигенів. Коли стикнулися дві суспільні формації: нація і рід, виник конфлікт, але жертв його в сотні разів менше, ніж жертв кількасотлітньої московської експансії. Між тим Москва й нині продовжує імперську політику, намагаючись поставити на коліна невеликий, але гордий чеченський народ. Там зруйновано, стерто з лиця землі 480 населених пунктів. На очах усього світу створено фільтраційні табори для чоловічої частини населення віком від 14 до 75 років, з яких випускають на волю тільки за викуп 3–5 тис. доларів, при цьому застосовуючи немислимі тортури.

Московська влада й щодо своїх громадян застосовує хитрощі, мобілізовуючи в Чечню солдатів, синів матерів-одиночок, виключно з периферії. Їх щомісяця в цинкових гробах повертають нещасним матерям. А скільки молодих людей повернулося з Чечні, покалічені фізично й психічно? Чи такі дії не вимагають помсти?"

Хто, крім московитів, має право труїти й вбивати людей у цілому світі без суду й слідства?

Хто наділив їх цим правом?

Світові інституції такого права не сповідують і не застосовують.

Висновок невтішний: ця хвороба невиліковна, нею хворіють і вітренки з симоненками, ампілови з зюгановими, і "прочая" дика, функціонально людиновбивча пошесть на ймення людино-тварина.

м. Луцьк

Подаємо підрахунки наших національних втрат від більшовиків 1920–1990 рр. (дані політолога В. Трембицького).

За підрахунками міжнародних дослідницьких центрів з питань народонаселення Землі, загальні втрати українців за часи комуністичної чуми становлять від 50 до 80 млн людей.

Матеріально ці катастрофічні збитки сягають 10 трильйонів доларів (згідно з московськими цінами), проте духовним стражданням наших людей немає ні ціни, ні меж.

Роки	Людські втрати	Кількість людей
1918–1920	Фізичне знищення урядовців УНР	100000
1920–1921	Фізичне знищення українських партизанів	10000
1921–1924	Хуторяни, які пропали на засланні	200000
1921–1924	Перший голод в Україні	1000000
1923–1925	Виселення патріотичної інтелігенції без повернення в Україну	200000
1925–1932	Фізичне знищення ветеранів УНР	15000
1927–1929	Знищення науковців,	1500
	учителів	35000
1928	Виселення письменників, які вижили (замовкли творчо)	12000
1929–1938	Винищення професійної інтелігенції (внаслідок судових процесів за час єжовщини)	1000000
1930	Процес СВУ (із засланням на Соловки)	234
1932–1933	Другий голод в Україні	10000000
1939–1940	Вивезення та знищення патріотичної інтелігенції Західної України	40000
1947	Третій голод в Україні	1000000
	РАЗОМ:	**13627234**
	Військові втрати України в 1941–1946 рр.	13627234
1941–1946	Постраждала цивільна людність по селах та містах	3000000
1941–1944	Пропало за невідомих обставин	150000
1941–1945	Загинуло у Другу світову війну	8000000
1941–1942	Примусово евакуйовано на схід – на простори Уралу, Сибіру, Далекого Сходу	1600000
1946	Виселено у Сибір та Далекий Схід	1400000
1944–1945	Емігрувало у Західний світ, головним чином із Західної України	600000
	РАЗОМ:	**14750000**
	ВСЬОГО:	**28377234**

НА КНИЖКОВУ ПОЛИЦЮ

"УКРАЇНСЬКИЙ ТРИКУТНИК": З ВИСОТИ ЧАСУ

У видавництві Люблінського університету ім. Марії Кюрі-Склодовської вийшла праця французького історика Даніеля Бовуа* "Український трикутник" у перекладі на польську мову. Книжка – підсумок 25-літньої дослідницької праці автора, яка складається з трьох частин (813 сторінок), остання публікується вперше. "Трикутник" – це історія стосунків на лінії: "царат – польська шляхта – український люд" на Правобережній Україні, точніше: Волинській, Київській і Подільській губерніях в 1793–1914 роках, тобто – після другого поділу Польщі, коли ці землі були анексовані Москвою. Іншими словами, це історія продовження боротьби, чи, як хто воліє, – суперництва між московською владою і польською шляхтою за панування на українській землі. Очевидно, "Трикутник" – це історія Польщі. Її окремі частини охоплюють періоди: перед польським листопадовим повстанням 1831 року, між повстанням 1831 та січневим повстанням 1863 років і після січневого повстання. Але це історія Польщі на українській землі, тому для українського читача так важлива. Щоб зберегти свій політично-економічний статус на українській землі, польська магнатерія, в кожному разі абсолютна її більшість, з одного боку, вислуговувалася перед своїм політичним ворогом Москвою, а з другого – намагалася зберегти за всяку ціну стан кріпацтва українського населення.

Жах огортає, коли читаєш документи про методи, які використовувала польська магнатерія для збереження "польського стану посідання", а властиво своїх класових егоїстичних інтересів в Україні. Якщо додати до того, що "нова" московська влада в боротьбі з поляками в Україні застосовувала також і ще гірші заходи, а все це, зрештою, лягало на голови українського народу, то бачимо весь наш трагізм того часу.

Журнал "Kraj" ("Край"), орган польської магнатерії в Україні, так висловив свою "турботу" польських землевласників про Україну:

Україно, урожайний краю!
Що почнеш ти без кріпацтва?
Без кріпацтва й батога,
Тож-то вже кінець світу.

І плакав поет за втраченою Україною, називаючи її метафорично Палестиною, тобто втраченою країною:

Україно, наша меже,
Що розкажуть днесь про тебе?
Ти для нас вже Палестина,
А не нашая країна.

Дійсно, так закінчилося це суперництво. Зрозуміло, що у цій війні між "новою" московською владою на Правобережжі і польською шляхтою програла польська сторона і... українська.

Праця Д. Бовуа – не лише історія суперництва москалів і поляків за панування на нашій землі, яка почалася далеко перед 1793 роком. Це передовсім соціологічно-політичне дослідження стосунків між складовими того "трикутника" і в самих його суб'єктах. Тому книжка Д. Бовуа становить вартість не лише для істориків, а й для політологів, бо вона не втратила багато в чому актуальності і сьогодні, зокрема, коли йдеться про методологію, якою користувалися речники московського і польського імперіалізмів.

Як книжка Д. Бовуа вплинула па переоцінку знань і способу думання окремих людей, хай послужить лист, написаний до автора польським художником Юзефом Чапским,** якого публікуємо з неістотним скороченням в перекладі українською мовою. У книжці цей лист публікується "Замість передмови":

"2 жовтня 1987.

Шановний Пане.

Кілька місяців тому розпочав читати Вашу книжку "Поляки на Україні" в польському перекладі. Тяжко мені говорити без суперлятивів про враження, які книжка викликала (...). Сам вже від року не можу нічого читати, всю книжку читали мені приятелі частинами. Видавалося мені, що знаю достатньо багато про фальшиву візію Польщі в Сенкевічовському стилі. Вже "Легенда Молодої Польщі" Станіслава Бжозовського була для мене потрясінням і відкрила переді мною правдиву Польщу (...). ...я знав фальшивий образ Польщі, як "Христа народів" (....). Народився я на Білорусі, в маєтку недалеко Мінська, а згодом петербурзький студент, не дуже багато знав про стосунки між польськими поміщиками і колонізованим ними селянством. Щойно книжка поставила крапку над "і", і завдяки їй я міг довідатися, як та варварська колонізація справді виглядала, наприклад, в Україні. Спосіб нарації, в якій недобачився ані ідеалізації, ані перебільшень, справив на мене таке сильне враження, що без перебільшення хотів би Панові сказати, що можу його порівняти з враженнями, викликаними читанням Бжозовського в молодості. Коли я перечитував кожну сторінку, то мене супроводив подвійний ентузіазм: для тексту історика, та для тексту, написаного великим письменником. В моєму віці може здаватися навіть дивним (маю 91 рік), але дозволяю собі висловити мою вдячність і мій ентузіазм (...). Для мене Україна була поемою Словацького, то були спогади моїх співкраян, які жили в Україні, а які навіть не зауважували так частої кримінальної ролі поляків супроти українців. Щойно тепер, після прочитання цієї великої книжки, що її читали мені в частинах, пишу до Пана слова подиву і вдячності, не будучи в стані висловити цілого мого ентузіазму. З словами найбільшої пошани

Юзеф Чапскі".

Підготував Степан СЕМЕНЮК

*Даніель Бовуа – французький історик, нар. 1938 р., є закордонним членом УАН. Від 1980 р. займається українською тематикою.

**Юзеф Чапскі – польський письменник, мистецтвознавець, в'язень Старобєльська, співробітник ген. В. Андерса в часі творення польського війська в СРСР (1941–1942). Після 1945 року поселився в Парижі.

НОВІ ВИДАННЯ

"НЕПРИВІТАНИЙ СПІВЕЦЬ"

Катерина БОРИСЕНКО

Його постать ніколи не була об'єктом пильного зацікавлення нашої науки – для неї він лишався якось ніби осторонь літературного процесу, адже не був ні "зачинателем", ні "основоположником", ні "борцем за народ"... Іншими словами, не вписувався в жодну парадигму, з якою асоціюється українське XIX століття. Він просто був поетом. Яків Щоголів – "останній із могикан" харківської школи романтиків і, здається, найвправніший автор цього кола. Чи не найвлучніше охарактеризував постать митця Микола Зеров, назвавши "непривітаним співцем".

Та й саме його життя ніби перебувало в рамцях романтичного канону. Чого варті, приміром, ті факти, що він не пам'ятав дати власного народження, а друга збірка поезій "Слобожанщина" з'явилась у день похорону, або плутанина з написанням прізвища (Щоголів, Щоголев, Щогольов, Щоглєв, Щиголь).

Першим, хто взявся до вивчення біографії та цілісного аналізу доробку, був добрий знайомий поета, професор харківського університету Микола Сумцов, стараннями якого 1919 року в харківському видавництві "Рух" з'явилося повне зібрання творів Якова Щоголева, де вірші митця було впорядковано за темами. Саме це видання репринтом нещодавно знову побачило світ.

Як зазначає у післямові упорядник Валерій Романовський, звертаючись до сумцовської інтерпретації Щоголева, він прагнув не лише відобразити

погляди знаного науковця, а й дати зрозуміти сучасникам, як відчувала поезію "співця Слобожанщини" людина початку XX століття. Урешті, має зацікавити і вже той факт, що в неспокійному 1919 році в Харкові діяли видавництва й з'являлася друком українська поезія (тоді наклад поезії Щоголева мав 3 тисячі примірників, а нині передрук – 500 примірників!!!).

Варто також зазначити, що до книжки долучено кілька поезій, котрі не увійшли до першого повного зібрання творів, а також додано цікаві матеріали про родину письменника, віднайдені паном Романовським у Державному архіві Харківської області.

Відтак хотілося би сподіватися, що ця книжка стане своєрідним поштовхом до з'яви нового академічного видання творів Якова Щоголева.

ВІД АВТОРА

ІЗ ЖИТТЯ КРОКОДИЛІВ

Олександра РЯБЧЕНКО, філолог

Пригадуєте, шановний читачу, знайомий із дитинства текст Корнія Чуковського "Жил да был Крокодил, он по улицам ходил..."? Так-так, вулицями столичного тоді ще Петрограда крокував прибулий із Африки алігатор... Мила казка. І хто ж міг подумати, що віднайдуться "герої", здатні її матеріалізувати?

Одначе на околиці української столиці цими днями бачили справжнісінького крокодила, що оселився в Київському морі. І подейкують, що вже навіть (точнісінько як у Чуковського) проковтнув якогось нечемного барбоса, себто, ротвейлера. Той, певно, вкусив його за носа – бо ж до того кусав собі людей, і нічого, господарям навіть подобалося, але з крокодилами жарти кепські.

Відтак точаться суперечки, звідки примандрував цей гість. Більшість версій зводиться до того, що втік із дачі одного банкіра. Особисто мені мало віриться в те, що такій доволі дорогій іграшці дозволили банально втекти. Швидше за все, вона просто набридла, і її викинули.

Можна зробити ще одне припущення, що крокодил захотів узяти участь у виборах і подався на пошуки політичної сили, яка надасть йому місце в прохідній частині списку. Воно й зрозуміло: бо впіймають – здадуть на шкіру, а так буде захищений імунітетом. Ото й блукає сердега довкола дач нашої "тіпа еліти" й прохає щось на китталт футуристично-буревіївського:

Видайте мені партійний білет
Завдовжки – кілометр,
Завширшки – кілометр.

До самого Києва зайти якось не наважується. І все через мера. Бо слухати його маячню неможливо, а з'їсти якось гидко...

Ото й валандається селищем Лютіж. Здається, його й шукати ніхто всерйоз не збирається. А навіщо? Подумаєш, "якихось селян" жахає! Хто на них узагалі зважає? Нехай собі хоч усі від страху повмирають.

Але зачекайте! Недалеко від тих місць дача прем'єра! Уявляєте, що буде, коли його поряд побачать?! А коли ще й "самого" сповістять про те, що крокодили теж, так би мовити, з яйцями... Ой, що почнеться!

Найперше з'ясується, що, попри загальну паніку, за такої ситуації Нестор Іванович залишався незворушним. Так самісінько, як водичку з фосфором пив, – так і в Київське море полізе. "Тіпа" купатися. А крокодили страх як люблять таких кругленьких, пещених, рожевощоких міністрів...

Та, може, всі наші страхи даремні? Може, справді "герой-рятівник завжди поруч"? Ні, я не про Нестора Івановича, а про Крокодила Крокодиловича...

...Урешті, в крокодилів специфічні взаємини з "донєцкімі". Он із тамтешнього цирку не так давно теж один утік. Подався аж до Азовського моря. Ніхто не сподівався, що він виживе в солоній воді та із замотаним скотчем ротом, – а він живе!

Справді, а чим алігатор кращий від нас? Ми вже рік живемо в умовах "покращення життя вже сьогодні" – і нічого, звиклися. Тож нехай і заморська звірюка освоюється. Принаймні головний принцип – "подалі від донєцких царків" – здається, добре засвоїла. А отже – "своя людина"!

А якщо серйозно, то ми, на жаль, багато до чого звикли. І до пітбулів без намордників, котрі безкарно кидаються на перехожих. І до "друзів людей", котрі ходять до вітру на дитячі майданчики. І навіть до уряду Януковича...

Отож, цьогорічні втечі небезпечних звірів тільки вкотре потверджують думку, що нам ні на кого сподіватися, крім самих себе. Бо радше хижаки "олюднюють", аніж їхні власники зрозуміють, що вони мусять відповідати за тих, кого приручили.

Видавець Конгрес Українських Націоналістів
Засновник Степан Брацюнь
Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Анатолій Погрібний, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08 e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua
Адреса видавця: 01004, вул. Горького 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61
Головний редактор Михайло Сидоржевський

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26001016925980 в банку "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300131, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.
Газету видрукувано у ВАТ "Видавництво "Київська правда"
Замовлення №
Наклад 7 000 примірників
Ціна договірна